

ՅԵՂԱՊԵՏՆ

Է՛հ, ի՞նչ փոյթ թէ մէջք բռններ են բլուրներ,
 Թո՛ր դաշտին թռուցեալ սոսկալի սառուներն
 Կուս սոսկացունեն ըզհանապարհորդ,
 Թէ մաքշեն հողմունք յանտառին կոկորդ,
 Թէ մըրբիկ ըզծոյ պատուէ կոհակաց,
 Թէ զոյեն հեղեղք, ուի մէջ եթերաց
 Փայլին բոցավառ օղբերկոյթներ.
 Թէ ալժաշն լուսին ելնէ բըլրէն վեր,
 Կամ թէ ամպերուն ի մէջ նըւաղի:
 Ի՛նչ փոյթ թէ դէշերն է մըրբկալի,
 Կամ խաղաղ, կապոյտ, կամ մըթուլթեամբ լի.
 Կը փախչի դէշեր արևուն դիմաց,
 Որ արևելքէն վազէ կրակ կըտրած...
 Մենք միայն, աւանդ, իմ բարեկամներ,
 Ի շերմին ծոցէն չենք բնաւ դարձ առներ:
 Ո՛հ, անցեալ դարուց մեր քաջ մարտիկներ,
 Ո՛հ, հըշակաւոր մեր թաղաւորներ,
 Լըռուութիւն մարտին կը տիրէ ի դաշտ,
 Են անոնց շերմք խոտոց մէջ անյայտ:
 Մենք եւլս նոյնպէս պիտի կորսուինք,
 Այս տունն ալ ուր մեր հընչին քնար, օրընդ
 Պիտի կործանի, և մեր թոռնիկներ
 Պիտի չը զըտենն անգամ իւր հետքեր,
 Եւ պիտի՝ հարցընին ի զուր ծերոց հին,
 Թէ մեր հարց օրմեր ո՛ւր բարձրանային:
 Ո՛վ իմ բարեկամք, աղէ երգեցէք,
 Եւ ձեր անուշիկ քնարն հընչեցուցէք.
 Քամեցէք կարգաւ խընդից բաժակներ
 Կախելով օրմէն այդ նոճույ լոհեր:
 Թող ծեր Բարդ մի՛ իմ ըով նըստած ինձ պատմէ
 Ըսկըսեալ ի հին ժամանակներէ,
 Մեր երկրի պետաց զործեր քաջազոյն
 Եւ արի մարտկաց շահաւանութիւն,
 Այս դէշերն այսպէս անցընենք ուրախ,
 Մինչև արշալոյսըն ծագի չըքնաղ.
 Աղեղ ի չաւակ՝ որո՛ր շերտով
 Կ'երթանք այն աստին մենիկ լըճաց քով,
 Հայածնի որսալ քնացած եղջերուն
 Երբ դեռ նոր սըփոփն նըշոյլք արևուն:

ՈՍՍԻԱՆ

Թարգմ. Հ. ՄԱՐԿԻ ՂԱՋԻԿԵԱՆ



ՆՈՒԷՐ ՄԱՆԿԱՆՑ

Խորագրիս Սերգե՛ս՝ մամկնակամ մտաց և ախոր-
 ժակաց յարմար՝ խրատակամ և զուրմախառն,
 Ըստ Որստայի առածի՞ն*, մամրիկ քերթուածներ
 պիտի հրատարակեմք թերթիս մէջ մերթ րոմ մերթ,
 Թարգմանելով կամ թարգմանաբար յերկրիով
 Ոոյմ Սպատակաւ գրուած Յշամաւոր Տեղիմակաց
 գործերէմ:

ԸԼԼԱՆ ԵՒ ԵՐԵՒԱՆԻ

Վըրան ելնելով Եդուարդ աթոռին՝
 Կ'ըսէր. « Հայրիկ, տես
 Որչափ մեծ եմ ես »:
 Ըսաւ հայրն իրեն՝ երբ իլաւ գետին.
 « Կ'երեւայի՞ր մեծ,
 Այո՛, բայց փոքր ես.
 Պէտք է ըլլա՛ւ՝
 Ոչ երեսալ:
 Ապագային մէջ նայէ չի մոռնաս,
 Մի՛ դքեղ մեծընէր, մեծցի՛ր թէ կըրնաս »:

ՄԻ՛ ԿԱՐԳԱՐ ԼՐԱԳԻՐԻ

« Հայր, մի՛ կարգար լրագիրդ, հետքս խաղա՝
 — Ոչ, ժամանակ չունիմ. — Ո՛հ, հայր կ'աղաչեմ,
 Հետդ խաղալ շատ կը սիրեմ:
 — Հետքս եկուր լրագիր կարգա՝
 — Ո՛հ, չեմ կըրնար, կը անանանամ:
 — Կը տեսնե՞ս արդ, փոքրիկ Ռուբէն,
 Որ մենք ունինք մեր խաղեր, դուք ձերիներն,
 Կըրնայ զբաղի մարդ ինքնիքնն,
 Բայց պէտք է բնաւ երբէք նեղել զուրիշներ »:

ՎՐԱՅ՝ ՎԸ ՄՏԱԵՆԻ

« Ճիշդ, հայրիկ, վըրադ կը մըտածէի:
 — Ի՛րաւ. — Այո՛, հայր. — Տեսնենք, Սըրբուհի,
 Մըտածածդ ի՞նչ էր: — Կը մըտածէի
 Թէ ինձ խամսիկ* մը պիտի բերես:
 — Շատ լաւ, խաբուած չես,
 Ահաւասիկ քեզ:
 Բայց ո՛չ թէ վըրաս կը մըտածէի՞
 Այլ անձիդ վըրայ.
 Զուրիշը մտածողը պէտք է ինքն իր
 Անձը մոռնայ »:

Հ. Արսէն Ղ.

* Զամանայ լընաւ զնոյն* որ պիտանին խառ-
 նէնք անողը:

Ընթերցողին ի հետանա ընդ նըմին զոյգ և առ ի
 խառս. — Ար. Քերթ. տող 341-2:

** Պատճառաւորապէս. պիտի: